

Портите – 1 част Дан Стоун

Християнството на повечето хора е като старо легло с пружина - стегнато в двата края и провиснало по средата. В единия край приемаш Христос като Спасител и получаваш прошка за греховете си. От другия край - един ден ще отидеш на небето. А по средата положението е доста отчайващо. Имаш купища въпроси, които в крайна сметка се свеждат до един: Къде е животът? Къде е изобилният живот, който обеща Христос?

Исус срещна един човек със същия въпрос. Библията го нарича “богатият млад началник”. Един ден той дойде при Исус и попита:

- Учителю, какво да направя, за да наследя вечен живот?

Исус му каза:

- Знаеш заповедите. “Не убивай. Не прелюбодействай. Не кради. Не лъжесвидетелствай. Почитай баща си и майка си.”

Младежът отговори:

- Всичко съм спазвал.

Винаги повтарям, че Исус не е бил баптистки проповедник. Ако беше баптистки проповедник (като мен), щеше да каже:

- Няма начин да си спазил всичко. Знаеш, че си ги нарушил. Знаеш, че си погледнал жена.

Исус не каза така. Той прие думите му за верни: “Опазил съм всички тези заповеди.” Но какъв въпрос тежеше все още в сърцето на човека? “Къде е животът?”

Къде е животът? Да, аз съм приел Христос, но няма ли нещо повече от това, което преживявам? Къде е истинският живот? Исус каза: “Тясна е портата и тесен е пътят, който води към живот” (Матей 7:14). Той каза, че животът е изобилен. Животът носи удовлетворение. Животът носи свобода. Животът е прекрасен. Има порта, която води към този живот.

Исус продължи обаче с тъжното заключение: “Малцина са онези, които го намират.” Има го. Реален е. Но малцина го намират.

Разбрал съм от опит, че има поредица от порти по пътя към живота. Те са развитие, в което най-напред си изцяло насочен навън, опитващ се да намериш живот в нещата и хората около теб, а накрая си насочен навътре, намиращ живот в Този, който живее в теб. Портите са уникални за всеки човек. Нека ви разкажа за моите.

Преди да срещна Христос, целият ми живот се основаваше на външни неща. Така е с всеки един. Когато нямаме Христос, винаги търсим смисъла на живота в различни неща или хора и живеем на основата на външното. Аз не знаех кой съм и отъждествявах себе си с външните неща в моя живот. Бях на двадесет и няколко години и изцяло определях своята самоличност чрез хората, с които дружах: нашето облекло, нашето поведение, нашите занимания.

Една неделя сутрин, след дълга вечер по нощните заведения, с мъка станах, за да отида на църква и да се срещна с едно момиче, което харесвах. Бог ме примами с капана, наречен “жена”. На този етап все още не бях преминал през първата си порта.

Дори не бях започнал да пътувам от външните неща към вътрешните, тъй като не бях приел чрез вяра Исус Христос за свой Спасител.

Младият проповедник в църквата обаче беше преминал през портата. Той вече бе приел Христос и прогласяваше Добрата вест, която познаваше: “Христос умря за теб.” Тази сутрин за първи път осъзнах вътре в себе си, че във взаимоотношенията ми с Бога има проблем. Моите грехове ме отделяха от Него. Това беше откровение от Святия Дух. Отговорът на моя проблем бе, че ако повярвам в Исус Христос, ако повярвам в Неговата смърт като откуп за моите грехове и в Неговото възкресение от мъртвите, Бог ще ми прости. Е, това ми се стори доста добра сделка. Щях да получа прошка просто като повярвам в Исус.

Поглеждайки назад, аз рисувам следната въображаема картина на това събитие. Все едно приближавам една порта с надпис “Спасение”. Но аз бях облечен с всички онези външни неща, за да ми дават смисъл на живота – моята компания, моите занимания и така нататък. Нито една част от облеклото ми обаче – нищо от тези външни неща – не можеше да ме преведе през портата. Никое от тях не даваше отговор на вътрешната нужда, която изпитвах. Наистина трябваше да съблека тези дрехи, ако исках да премина през портата, защото тя не беше достатъчно широка и за мен, и за дрехите. Трябваше да спра да разчитам на своите външни неща и да започна да разчитам само на Христос.

Затова съблякох тези дрехи, своите външни неща, и преминах през портата гол, защото не можех да предложа на Бога нищо друго, освен себе си.

Преминаването през тази първа порта беше като обличането на ново бельо. Покрих най-важните си части. Греховете ми бяха простени. За първи път не разчитах само на външни неща. Имах истинска вътрешна самоличност: аз бях спасен и простен. Но това беше всичко, което знаех за своята нова самоличност. Това беше добре – много добре, – но новото бельо не бе достатъчно, за да ме покрие напълно. Да бъда простен беше страхотно, но се нуждаех от нещо повече, което да даде смисъл на живота ми. И като използвам илюстрацията – смятах, че са ми нужни повече дрехи, за да ме покрият: нещо, което да направи живота ми пълноценен.

Затова посегнах към нови външни неща, които да прибавя към гардероба си. Приех Христос в баптистка църква, така че облякох самоличността “баптист”. Започнах да обикалям и да проучвам в какво вярват баптистите, какво отстояваме и как да управлявам живота си правилно. Беше вълнуващо. Забавно е да имаш съвсем ново външно нещо, като дете по време на Коледа, което получава нова играчка. Но не след дълго тя му омръзва, нали?

Отидох в баптистки колеж, който ми харесваше. Научавах все повече за Божието Слово. После отидох в семинария, а там не беше толкова забавно. Започнах да прекарвам повече време в гимнастическия салон, отколкото в библиотеката, но и учех достатъчно, за да завърша. И вече имах нова външна самоличност.

- Кой си ти?
- Аз съм пастор Стоун.
- Какъв си?
- Баптист.

Преди имах само ново бельо. Сега вече имах нови дрехи. Те се наричаха “баптист”. Ти също си имал своите нови дрехи, нали? Те може да са били неща като твоята работа, твоята църква, семейството ти, заниманията ти, поведението ти – всичко външно, от което си черпил живот.

На този етап наистина имах нещо истинско вътре в мен – бельото, с което Бог ме бе облякъл. Откровение от Бога е да знаеш, че Исус Христос е повече от човек, че Той е Божият Син, Спасителят на света. Откровение е да знаеш, че греховете ти са простени. Но все още имах много външни неща, от които търсех живот: моята деноминация, моето призвание, моето поведение. Това бяха новите дрехи, които си бях намерил.

За съжаление, знанието, че съм спасен и че греховете ми са простени, беше единствената вътрешна реалност, която познавах. Като повечето християни, аз се опитвах да живея християнския живот само на основата на тези истини.

Проблемът е в това, че прошката на твоите грехове (която е реална) не ти казва нищо за това, как да живееш ежедневиия живот. Казва ти само, че след като си извършил грях, ти си простен. Все още нищо не знаеш за истинския живот – Божия живот. Затова животът за теб е все още нещо външно: “Как да го живея? Дайте ми план, дайте ми метод, дайте ми схема.”

Все едно, че в деня, когато приемем Исус чрез вяра, Той казва:

- Сега си простен. Желая ти късмет. Ще се видим, когато умреш, и ще бъде прекрасно. Но тук и сега всичко зависи от теб. Тръгвай и се старай колкото може повече.

Каква борба! Години наред давах всичко от себе си. Докато се стараех да бъда добър баптист, Бог направи живота ми достатъчно труден, така че стигнах до момента, в който си казах: “Изпълнявах всички баптистки изисквания. Спазвах златното им правило. Спазвах заповедите им. Къде е животът?”

Ние се придвижваме от външното към вътрешното – първо търсим живот във външните неща, а после започваме да черпим живот от Вътрешния – чак когато външното спре да дава резултат.

Позволяваме на външното да извърши всичко, което може, защото за известно време е забавно и вълнуващо. То е живот за нас, докато не се превърне в рутина. Тогава продължаваме играта, за да отговаряме на стандарта. Накрая си казваме: “Трябва да има нещо повече.” И наистина *има*! Ние сме определени да стигнем вътрешното и няма да бъдем задоволени, докато не стигнем там. Една нова играчка може временно да ни задоволи, но няма да намерим трайно удовлетворение, докато не стигнем там, където иска Бог.

Така се влачим до следващата порта, изтощени от своите собствени усилия да живеем християнския живот. И питаме: “Къде е животът?”

Святият Дух ни казва:

- Да, има нещо повече! Има нещо повече.
- Къде е? - питаме ние.
- Ето тук.
- Добре, искам да дойда.

Затичваме към портата, блъсваме се в нея и отскачаме назад, защото не можем да минем през нея. Все още сме облечени със своите дрехи - външните неща, на които разчитаме да ни дават живот. Макар и доста опърпани и дрипави вече, те са твърде дебели, за да преминат през портата. Единственият начин да преминем през тази нова порта е да съблечем отново тези външни неща. Докато черпим своята самоличност от външни неща, каквито и да са те, никога няма да можем да преминем през някоя нова порта.

(Следва продължение)